

Arrest

nr. 278 748 van 17 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 mei 2022.

Gezien het arrest nr. 276 234 van 18 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 november 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht via aangetekende brief.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: Z. (...) voornaam: M. (...) geboortedatum: (...) 1994
geboorteplaats: (...) nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer Z. (...) M. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 08/09/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 08/09/2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 08/09/2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot vier treffers. De treffer toont aan dat de betrokkene op 27/02/2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 20/06/2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk. De derde treffer toont aan dat de betrokkene op 04/09/2019 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. De treffer toont aan dat de betrokkene op 07/07/2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23/03/2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben, hij vermeldt een verloofde. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij nooit een andere identiteit voerde. Betrokkene werd ervan in kennis gesteld dat hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, bv. door zich van een alias te bedienen, kunnen worden geweigerd zich bij hem te voegen

Betrokkene verklaart in dit interview dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming deed in Griekenland (2018) en in Frankrijk (2018) en dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië, dat hij zes maanden in Athene, Griekenland verbleef, anderhalf jaar in Frankrijk en een jaar en elf maanden in Italië, dat hij in Griekenland geen interview kreeg, dat hij in Frankrijk twee maal een negatieve beslissing kreeg en dat hij in Italië het voorwerp uitmaakte van een Dublin-Frankrijk beslissing. Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan in 2017 verliet en via Pakistan en Iran in twee maanden tot Turkije reisde waar hij acht maanden verbleef en meerdere pogingen ondernam de grens te overschrijden, dat hij in Griekenland werd gearresteerd waarop hij een verzoek om internationale bescherming deed, dat hij in vier dagen door Macedonië reisde en dan in achttien dagen door Servië, door Kroatië en door Slovenië, en dat hij Frankrijk in mei of juni 2018 bereikte en dat hij er werd gearresteerd door de politie en dat zijn vingerafdrukken er werden geregistreerd, dat hij naar Italië trok na twee negatieve beslissingen waar hij een jaar en elf maand verbleef, waarna hij voor een vijftiental dagen terugkeerde naar Frankrijk, geen verzoek meer neerlegde en doorreisde naar België waar hij op 07/09/2021 aankwam en op 08/09/2021 een verzoek om internationale bescherming deed.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat er geen andere manier was.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij er twee maal een negatieve beslissing kreeg.

Op 12/10/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Griekse, de Italiaanse en de Franse instanties. We ontvingen een weigering van Griekenland en van Italië. Het verzoek aan de Franse instanties werd op 26/10/2021 conform artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 aanvaard, het akkoord maakt melding van de identiteit F. (...) M. (...) K. (...), geboren op 01/01/1987 en van Pakistaanse nationaliteit, en de aliases Z. (...), M. (...), geboren 10/02/1994 en van Afghaanse nationaliteit, S. (...) M. (...), geboren op 01/01/1995, van Afghaanse nationaliteit.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat verzoekende partij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene wenst niet terug te keren naar Frankrijk omdat zijn verzoek om internationale bescherming er tweemaal werd afgewezen en hij er eventueel verondersteld werd zijn medewerking te verlenen of ter beschikking te blijven voor een repatriëring, dat zijn recht op opvang er eventueel afliep, het indienen van een verzoek impliceert evenwel niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker

moment het voorwerp kan uitmaken van voorbereidingen ter uitvoering van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring of inperking van de bewegingsvrijheid, dat na een afwijzing het recht op opvang of de financiële steun vervalt, dat Frankrijk van betrokkene eventueel verwacht dat hij meewerkt aan een verwijdering of met de overheden van het land van herkomst hierover onderhandelt, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de bevoegde autoriteiten in Frankrijk de minimumnormen inzake de procedure bij een verzoek tot internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze reden, aangehaald als argument tegen een overdracht naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat louter dit feit geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van Frankrijk. De afwijzing van een asielaanvraag door een bevoegde overheidsinstantie betekent niet automatisch dat er sprake is van “een onderwerping aan een vernederende of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk van de lidstaat op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet minstens aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk in persoon een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Frankrijk, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen, kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Frankrijk.

Als individu staat betrokkene evenwel tegenover een lidstaat die partij is bij de Conventie van Genève van 1951: Als onderdaan van een derde land die zich op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevindt, in casu Frankrijk, geniet betrokkene bepaalde rechten, inzonderheid het recht om niet gediscrimineerd te worden, het recht op toegang tot de rechtsgang, recht op niet-bestrafing van irreguliere binnenkomst en respect voor het non-refoulement beginsel.

Het loutere feit dat betrokkene zich eventueel aan een bevel om het grondgebied te verlaten wenst te onttrekken in een periode dat een effectieve terug leiding zeer moeilijk of niet te organiseren valt zonder verdragsrechtelijke inbreuken, en hierdoor nadelen ondervindt inzake huisvesting en opvang, is onvoldoende grond om ten opzichte van Frankrijk gewag te maken van dermate structurele of systematische tekortkomingen in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. We wijzen dan ook op de mogelijke en wettelijke voorziening voor betrokkene om een klacht in te dienen bij de bevoegde instanties in Frankrijk, indien hij van mening zou zijn dat zijn rechten op behandeling van zijn volgend verzoek, of op opvang als persoon met een definitief maar moeilijk uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten, er zijn geschonden, hetgeen hij niet deed of alleszins niet rapporteert. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene probeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het hebben nagelaten de betrokkene hierin te horen of op een andere wijze basisrechten te garanderen. Het persoonlijke relaas van betrokkene impliceert bijgevolg niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen, dit kan dan ook geen grond zijn voor België om af te zien van een overdracht.

Zoals reeds vermeld stemden de autoriteiten van Frankrijk met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 op 10/09/2021 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Het akkoord tot terugname onder artikel 18.1(d) toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Frankrijk. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Frankrijk op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij de actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Frankrijk. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Frankrijk. We benadrukken dat de autoriteiten van Frankrijk de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot

internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM en dit zonder daarbij Frankrijk te verlaten met het oog op het zich onttrekken aan de genomen beslissing, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Wat betreft de door betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name dat hij geen andere opties had, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een nieuw verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en uit te sluiten dat de verzoeker om internationale bescherming opeenvolgende verzoeken in verschillende landen neerlegt. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene laten domineren over het feit dat een andere lidstaat reeds de verantwoordelijkheid voor zijn verzoek heeft aanvaard, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Frankrijk onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Frankrijk bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen bij onze beslissing ook te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2019 Update”, laatste update op 18/03/2021, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 58).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58). De overdracht van betrokkene zal gebeuren via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupère en hij moet zich aanmelden in de préfecture du Rhône, wat toelaat te besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur geen onoverkomelijk obstakel vormt.

Dat er gewezen wordt op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden

gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport bevestigt ook dat er sedert 18/12/2020 een nieuw nationaal plan is voor 2021-2023 om de opvang verzoekers en de integratie van vluchtelingen. (pagina 18, pagina 76).

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (Aida Rapport, pagina 103). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 107). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 103). In 2021 zijn 4500 nieuwe plaatsen ingepland voor opening, de daling van het aantal eerste verzoekers door COVID-19 neemt niet weg dat er nog steeds heel veel verzoekers geen opvang toegewezen krijgen. Het aantal geregistreerde verzoekers die een opvang toegewezen kregen evolueerde van 44% in 2018 naar 48% in 2019 en mede dankzij de dalende aantallen van eerste verzoekers naar 51% eind 2020, naar schatting 90.000 verzoekers krijgen geen opvang en verblijven in vaak zeer moeilijke en soms onmenselijke condities. (pagina 102- 103)

Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming ("Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 112). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, maakt geen melding van specifieke lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure, dat deze procedure voor betrokken persoon kan worden geactiveerd indien daartoe indicaties zijn of in het belang van de continuïteit van psychologische of medische hulpverlening.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Frankrijk worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk via de luchthaven van Toulouse een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de franse autoriteiten.”

Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 23 december 2021. De oorspronkelijke overdrachtstermijn van de Dublintransfer liep af op 27 april 2022. Op 10 mei 2022 oordeelt de Raad bij wijze van beschikking nr. 270 294 dat het beroep onontvankelijk lijkt te zijn. Op 17 mei 2022 dient verzoeker een verzoek tot voortzetting van de procedure in. Bij arrest nr. 276 234 van 18 augustus 2022 heropent de Raad de debatten aangezien blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op 24 maart 2022 met 18 maanden heeft verlengd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 17 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III Verordening).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat verzoeker de beklagenswaardige opvangvoorzieningen in Frankrijk onder de aandacht van deze Rechtsmacht brengen.

Dat het Tijdschrift “Droits de l’Homme” in een artikel schrijft : De la défaillance systémique ci la «policiarisation » des conditions d'accueil des demandeurs d'asile en France » : « Dans un contexte d'augmentation de la demande d'asile, les conditions d'accueil des demandeurs d'asile se détériorent. Malgré l'augmentation substantielle du nombre de places dans le dispositif national d'accueil (près de 90 000), 40 % des demandeurs d'asile ne sont pas accueillis dans un hébergement dédié. Loin de résoudre ce déficit structurel de places d'hébergement, la réforme de l'asile de 2015, comme ici réforme en cours d'adoption au Parlement, participent d'une nouvelle forme de dégradation des conditions d'accueil : d'une part par l'accélération sans précédent des procédures, contribuant à lci dégradation des conditions d'examen de lci demande, mais aussi par lci « policiarisation » de la prise en charge avec des dispositifs d'hébergement de plus en plus directifs, assimilable à une forme d'assignation. »

Dat « Même pour loger une famille en urgence on ne trouve parfois pas de solution. »

Dat elke asielaanvrager zich naar PARIJS bij de OFPRA (Bureau van Frankrijk voor de bescherming van vluchtelingen en statenloze personen (nv)) moet begeven.

Dat het artikel Interfrance de situatie zoals volgt beschrijft : « un véritable parcours du combattant ».

Dat AMNESTY bevestigt dat de opvangsituatie in Frankrijk verbazingwekkend is.

Dat zij zo haar artikel betitelt « Réfugiés en France : sortir de l'impasse de l'accueil ».

Dat zij meldt « Les organisations de la Coordination française pour le droit d'asile dont fait partie notre organisation appellent le Gouvernement français à prendre des réformes d'ampleur. Ces mesures sont indispensables pour mettre un terme à la situation désastreuse d'hommes, de femmes et d'enfants qui, après les violences ou la persécution de l'origine de leur départ et les dangers de l'exil, doivent subir des conditions de vie indignes dans notre pays ».

Dat de NGO stelt dat de volgende maatregelen genomen moeten worden :

« Mettre fin aux opérations de dissuasion exercées à l'encontre des personnes qui attendent dans des conditions dégradantes d'obtenir un rendez-vous auprès des plateformes d'accueil et des préfectures »

« Prendre en charge immédiatement les personnes dont l'état de santé nécessite un suivi particulier ». Que le requérant est particulièrement visé par ce point, que dès lors, il est évident qu'actuellement la France n'offre pas de telles garanties).

« Accélérer l'ouverture de places dans les Centres d'accueil pour demandeurs d'asile - seul dispositif assurant un suivi juridique »

Dat Amnesty "een betreurenswaardige kloof tussen woorden en daden" betreurt.

Dat in het Aida-verslag over de bijwerking 2020-2021 staat dat informatie over de asielprocedure wordt verzameld in een gids die niet noodzakelijk aan elke asielzoeker wordt meegedeeld : « Practices used to vary from one Prefecture to another, and many failed to provide the guide. From the point of view of stakeholders supporting asylum seekers, even though this guide is a good initiative, it appears that most of asylum seekers cannot read or do not understand the meaning of the guide »

Dat de eensluidende rechtspraak van deze Rechtsmacht de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens overneemt, stellend dat « En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles que Amnesty International, ou de sources gouvernementales (zie bvb : EIIRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 et 348 ; EIIRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54 ; EHRM 26 april 2005, Mišlim/Turkije, § 67 ; EH RM 15 november 1996, Chahal/Verenigd-Koninkrijk, §§ 99 et 100). (RvV, arrest nr. 125 321 dd. 09 juni 2014).

Dat al deze elementen aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een handeling zal ondergaan die niet overeenstemt met het bepaalde van artikel 3 van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat paragraaf 1 van artikel 17 van de Verordening 604/2013, zogenaamd Dublin III Verordening stelt dat : « In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht ».

Dat tegenpartij, rekening houdend met de ratio legis van Verordening 604/2013, zich op grond van artikel 17 van de Verordening 604/2013 aansprakelijk diende te verklaren.

Dat de tegenpartij die de vernielde soevereiniteitsclausule niet toepast, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Dat het middel gegrond is."

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beroept zich dan wel op een schending van artikel 8 van het EVRM doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier deze bepaling precies wordt geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 18, eerste lid, (d) van de Dublin III Verordening, en wordt uitvoerig gemotiveerd waarom een overdracht van verzoeker aan Frankrijk zowel wat betreft zijn persoonlijk profiel als wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de opvangsituatie niet in strijd is met de waarborgen zoals die worden geboden door de Dublin III Verordening, door artikel 3 van het EVRM en door artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker *prima facie* het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt in zijn middel ook niet zozeer dat hij de motieven van het bestreden bevel niet kent, maar geeft aan om welke redenen hij zich hiermee niet akkoord kan verklaren. Deze kritiek dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker duidt op de *“beklagenswaardige opvangvoorzieningen”* in Frankrijk. Hij verwijst daarbij naar verschillende tijdschriftenartikels, waaronder van Amnesty International. Volgens verzoeker zal hij in geval van een terugkeer naar Frankrijk worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (cf. EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Zodoende dient verzoeker aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Met betrekking tot de opvangomstandigheden in Frankrijk motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“We wensen bij onze beslissing ook te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, “Asylum Information Database - Country Report : France – 2019 Update”, laatste update op 18/03/2021, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 58).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58). De overdracht van betrokkene zal gebeuren via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupère en hij moet zich aanmelden in de préfecture du Rhône, wat toelaat te besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur geen onoverkomelijk obstakel vormt.

Dat er gewezen wordt op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport bevestigt ook dat er sedert 18/12/2020 een nieuw nationaal plan is voor 2021-2023 om de opvang verzoekers en de integratie van vluchtelingen. (pagina 18, pagina 76).

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (“hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile”/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (“centres d’accueil et d’examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (Aida Rapport, pagina 103). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (“Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres”, pagina 107). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (“In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated”, pagina 103). In 2021 zijn 4500 nieuwe plaatsen ingepland voor opening, de daling van het aantal eerste verzoekers door COVID-19 neemt niet weg dat er nog steeds heel veel verzoekers geen opvang toegewezen krijgen. Het aantal geregistreerde verzoekers die een opvang toegewezen kregen evolueerde

van 44% in 2018 naar 48% in 2019 en mede dankzij de dalende aantallen van eerste verzoekers naar 51% eind 2020, naar schatting 90.000 verzoekers krijgen geen opvang en verblijven in vaak zeer moeilijke en soms onmenselijke condities. (pagina 102- 103)

Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan (*"The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist"*, pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013."

Aldus erkent verweerder dat er weliswaar bepaalde pijnpunten bestaan in het Franse opvangsysteem maar dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit het AIDA-rapport blijkt dat de situatie van aan Frankrijk overgedragen vreemdelingen als ingewikkeld kan worden beschouwd gezien zij zich zelf met hun eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten begeven. In het geval van verzoeker wordt dit echter niet problematisch geacht aangezien hij zich slechts van de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry naar het 'préfecture du Rhone' moet begeven. Verder blijkt uit het voormelde rapport dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers om internationale bescherming zonder opvang komen te vallen.

Verzoeker benadrukt dat hij reeds eerder internationale bescherming heeft aangevraagd in Frankrijk, hetgeen hem twee keer is geweigerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook hiermee rekening heeft gehouden:

"Betrokkene wenst niet terug te keren naar Frankrijk omdat zijn verzoek om internationale bescherming er tweemaal werd afgewezen en hij er eventueel verondersteld werd zijn medewerking te verlenen of ter beschikking te blijven voor een repatriëring, dat zijn recht op opvang er eventueel afliep, het indienen van een verzoek impliceert evenwel niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van voorbereidingen ter uitvoering van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring of inperking van de bewegingsvrijheid, dat na een afwijzing het recht op opvang of de financiële steun vervalt, dat Frankrijk van betrokkene eventueel verwacht dat hij meewerkt aan een verwijdering of met de overheden van het land van herkomst hierover onderhandelt, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de bevoegde autoriteiten in Frankrijk de minimumnormen inzake de procedure bij een verzoek tot internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze reden, aangehaald als argument tegen een overdracht naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat louter dit feit geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van Frankrijk. De afwijzing van een asielaanvraag door een bevoegde overheidsinstantie betekent niet automatisch dat er sprake is van "een onderwerping aan een vernederende of onmenselijke behandeling" en bewijst geen inbreuk van de lidstaat op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet minstens aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk in persoon een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Frankrijk, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen, kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Frankrijk."

Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker slaagt er met zijn betoog, dat hoofdzakelijk bestaat uit de verwijzing naar algemene informatiebronnen die geenszins concreet toegepast zijn op zijn persoonlijke situatie, niet in het concrete onderzoek in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onredelijke wijze en na een onzorgvuldig

onderzoek tot het besluit is gekomen dat uit de lezing van de verschillende in de bestreden beslissing opgesomde rapporten niet kan worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Frankrijk een risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 17 van de Dublin III Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. (...).”

Het standpunt van verzoeker dat steeds toepassing zou moeten worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Dublin III Verordening gaat voorbij aan de essentie van deze verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen “(...) welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (...)”, zoals de titel van de verordening zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie heeft zich in zijn arrest *Halaf* van 30 mei 2013 (zaak C -528/11) uitgesproken over de interpretatie van oud artikel 3, lid 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 (zijnde de voormalige Dublin II Verordening). Volgens de concordantietabel correspondeert dit artikel met artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening. Uit de paragrafen 36 en 37 van dit arrest blijkt dat het Hof van Justitie erop wijst dat uit de bewoordingen duidelijk blijkt dat aan de uitoefening van deze bevoegdheid geen bijzondere voorwaarden zijn verbonden en dat iedere lidstaat zelfstandig uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen kan besluiten een asielerzoek te behandelen, ook al is deze lidstaat volgens de criteria van de verordening niet de verantwoordelijke lidstaat. Verder verduidelijkt dit arrest dat de toepassing van de soevereiniteitsclausule niet onderworpen is aan de vereiste dat er omstandigheden moeten zijn die de toepassing van de humanitaire clausule rechtvaardigen, dat evenmin vereist is dat de verantwoordelijke lidstaat niet binnen termijn heeft geantwoord.

De Raad leidt hieruit af dat de lidstaat dus een zeer grote discretionaire vrijheid krijgt om invulling te geven aan de soevereiniteitsclausule en deze dus streng of soepel kan toepassen. Artikel 17 is dan ook opgenomen onder de ‘discretionaire bepalingen’. Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier verweerder zijn discretionaire bevoegdheid heeft geschonden door geen toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III Verordening. Hij stelt louter dat verweerder zich op grond van dit artikel aansprakelijk diende te verklaren, doch verschaft hieromtrent geen enkele verdere uitleg. De Raad kan dan ook niet anders besluiten dan dat de bestreden beslissing hem niet onredelijk voorkomt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN